

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 listopada 2013 r.,
sprawy J. P. G.
skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 grudnia 2012 r., zmieniającego
wyrok Sądu Okręgowego w O.
z dnia 2 lipca 2012 r.;

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 2 lipca 2012 r. J. G. skazany został za przestępstwa: 1) z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – na karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka; 2) z art. 263 § 2 k.k. – na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; 3) z art. 156 § 3 k.k. – na karę 7 lat pozbawienia wolności; łącznie na karę 9 lat pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego. Sąd Apelacyjny częściowo uwzględnił apelację i wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchylił karę łączną pozbawienia wolności;
- w ramach czynu zarzuconego w pkt V uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 3 sierpnia 2006 r. w P. poprzez kilkakrotne uderzenie S. P. w okolice wątroby, nerek, żeber nieumyślnie spowodował jego śmierć, to jest czynu z art. 155 k.k. i wymierzył mu za ten czyn karę 4 lat pozbawienia wolności;
- orzekł wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat;
- w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do J. G. utrzymał w mocy.

W kasacji od powyższego wyroku obrońca skazanego zarzucił obrazę przepisu 457 § 3 w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierzetelne i niepełne rozpoznanie zarzutów (co spowodowało, że wady postępowania pierwszoinstancyjnego przeniknęły do postępowania odwoławczego), nierzetelne i niepełne sporządzenie uzasadnienia, przejawiające się w wadliwej argumentacji przytoczonej w związku z rozpoznawaniem zarzutów, wadliwym odczytaniem intencji skarżącej oraz nie rozpoznanie wniosku o zmianę kwalifikacji prawnej czynu z art. 156 § 3 k.k. na art. 156 § 2 k.k., a to na skutek zmiany kwalifikacji prawnej czynu na art. 155 k.k. i uznanie, że wobec takiej zmiany kwalifikacji nie trzeba odnosić się do zmiany kwalifikacji proponowanej przez skarżącą we wniosku, które to uchybienia miały istotny wpływ na treść wyroku.

W konkluzji skarżący wniósł „o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Porównując zarzuty apelacyjne i kasacyjne trudno nie zauważyć, że kasacja co do swej istoty, niezależnie od pozornych, formalnych i ogólnych zarzutów rażącego naruszenia prawa, praktycznie sugeruje błędy w ustaleniach faktycznych, stanowi powielenie apelacji, sprowadza się do polemiki z ustaleniami sądu I instancji.

W świetle lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny wnikliwie, wszechstronnie i rzetelnie rozważył i ocenił wszystkie zarzuty apelacji, w sposób wyczerpujący wyjaśnił, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji obrońcy nie mogły być uznane za zasadne. Brak zatem podstaw do przyjęcia, że doszło do rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., niepełnego, czy nierzetelnego rozpoznania środka odwoławczego.

Wbrew sugestiom skarżącego nie można utożsamiać faktu niepodzielenia zasadności podniesionych w apelacji zarzutów z rażącym naruszeniem prawa, a takie właśnie stanowisko zostało zaprezentowane w kasacji.

W sytuacji gdy Sąd odwoławczy, dokonując zmiany kwalifikacji prawnej czynu (pkt V), przedstawił w sposób wyczerpujący okoliczności uzasadniające przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 155 k.k., zamiast przyjętej przez Sąd I instancji kwalifikacji z art. 156 § 3 k.k., zarzut kasacji, dotyczący zaniechania rozważenia przez sąd odwoławczy proponowanej przez obrońcę kwalifikacji prawnej z art. 156 § 2 k.k., uznać należy za oczywiście bezzasadny.

Z uwagi na brak jakichkolwiek merytorycznych argumentów godzących w istotę orzeczenia sądu odwoławczego, kasację obrońcy należało oddalić jako bezzasadną w stopniu oczywistym.